

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 36.

Tolvte Møde.

Tredagen den 15de Februar.

(Forts.)

Nothe: Ligesom det kan synes dristigt af mig, som Rægmand, at ville opponere mod den Fortolkning af Grundloven, som Statsraadets kyndige Jurister have givet, saaledes vil det ogsaa være overflødig fra mit Standpunkt at udtale, hvorledes jeg dommer om denne Sag, da allerede flere i lignende Retning have yttret sig derom. Jeg skulde derfor heller ikke have begjæret Ordet, naar jeg ikke netop havde havt en særlig Opfordring dertil, idet jeg fra Repræsentantskabet for det mosaiske Troesfællesskab har modtaget et Andragende betræffende den under Discussionen allerede omtalte Resolution af 17de December forrige Aar, hvilket jeg skal tillade mig senere under en saadan Form som den, Regulativet foreskriver, at bringe for her i Salen. Jeg kan imidlertid, da jeg har faaet Ordet, ikke undlade at bemærke, at det Indtryk, som Grundlovens Bestemmelse i saa Henseende gjør paa mig og, som jeg veed, paa en stor Deel af de simplere Borgere, for hvilken den nærmest er frevet, er at Grundlovens § 84 giver de fremmede Troesbæfjendene fulde borgerlige og politiske Rettigheder, og at denne Bestemmelse maa være traadt i Kraft allerede strax ved Grundlovens Emanation, uden Hensyn til de Bestemmelser, som indeholdes i § 83 om organiske Love, som senere skulle ordne Forholdene mellem disse Troesbæfjendene og Folkets Medlemmer. Det har imidlertid formeentlig en mindre directe Anvendelse paa den foreliggende Sag, som angaaer Fremmede og ikke Indfødte; men det forekommer idetmindste mig, at der kunde være Anledning til netop at tage Hensyn dertil ved den foreliggende Sag, med Hensyn til det, som den ærede Justitsminister omtalte i sit Foredrag, og som ogsaa indeholdes i

Motiverne til det forelagte Lovforslag, nemlig at der skulde behøves særlige Bestemmelser for de fremmede Religionsbæfjendenes Forsørgelses-Act her i Riget. Det forekommer mig, at naar Grundlovens Bestemmelse i § 84 er saaledes at forståa, som jeg antydede, maa den ogsaa finde Anvendelse ligefrem med Hensyn til Fattigforsørgelsen, forsaavidt Vedkommende forøvrigt efter de bestaaende Love ere berettigede dertil. Imidlertid skal jeg heller ikke videre urgere, hvorvidt Grundlovens § 84 umiddelbart kan være anvendelig paa Bæfjendene af den mosaiske Tro; men jeg skal kun gjøre opmærksom paa, at dette Spørgsmaal er af en overordentligt gjenemgribende Natur, ikke alene med Hensyn til det reiste Spørgsmaal, om det skulde være nødvendigt at lade denne Lov emanere eller ikke, men ogsaa fordi den Beslutning, som tages herom, vil have overordentlig vigtig Indflydelse med Hensyn til andre Forhold, som hermed staae i Forbindelse; thi dersom Rigsdagen udtaler, at Loven ikke behøvede at emanere i Erkjendelsen af at det ligefrem ligger i Grundlovens § 84 at en saadan Frihed er given, maa det naturligvis i langt høiere Grad gjælde om alle danske Borgere, og altsaa havde Rigsdagen derved fra sit Standpunkt paa det Bestemteste udtalt den Sætning, hvorom der ifølge den Kongelige Resolution af 17de Decbr. f. A. endnu er Tvivl, nemlig om hvorvidt denne Grundlovsbestemmelse er umiddelbar anvendelig strax eller ikke. Da Sagen saaledes under alle Omstændigheder er af den største Vigtighed, vil jeg foreslaae, at Thinget ialtfald ikke under nogen Omstændighed, saaledes som det i det mindste forekommer mig nogle Taleres Forslag gif ud paa, strax tager Beslutning om dette overordentligt vigtige Spørgsmaal, men at vi underkaste det den aller-nøieste Drøftelse, og at vi endnu efter Sagens første Behandling vedtage at lade den nærmere undersøge af et Udvalg, forinden